



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25858/2024
30.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Никић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Вукашин Влајковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљево Гж 664/24 од 12.09.2024. године, у седници одржаној 30.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљево Гж 664/24 од 12.09.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљево Гж 664/24 од 12.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П 1342/23 од 16.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па су обавезани тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате и то: на име претрпљених физичких болова 65.000,00 динара и на име претрпљеног страха 72.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.04.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у износу преко досуђеног износа из става првог изреке, на име претрпљених физичких болова до траженог износа од 100.000,00 динара и на име претрпљеног страха до траженог износа од 100.000,00 динара, све са припадајућом законском затезном каматом од 16.04.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 101.987,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Ваљево Гж 664/24 од 12.09.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљево П 1342/23 од 16.04.2024. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцу на име

накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 65.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 72.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.04.2024. године до исплате, као и у ставу трећем изреке, тако што је тужилац обавезан да туженима плати трошкове првостепеног парничног поступка од 87.750,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да плати туженима трошкове другостепеног поступка у износу од 40.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је накнада нематеријалне штете због повреда задобијених у тучи. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде одлучено је на основу чињеница утврђених изведеним доказима и њиховом оценом, применом члана 200. Закона о облигационим односима. Наводи ревидента усмерени су на оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа у конкретном случају. У ревизији се не наводи правно питање које је од општег интереса или је у интересу равноправности грађана, а уз ревизију нису приложене пресуде донете у истим чињенично- правним споровима које би, због другачијег пресуђења, оправдавале потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози побијања другостепене пресуде не намећу потребу одлучивања ни ради новог тумачења права.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде нематеријалне штете тужилац је поднео 05.07.2023. године а вредност предмета спора је 200.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је, приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић